

ørt her i dette Thing, er jeg tilbøielig til at gaa til et kortere Aaremaal, til 2 a 3 Aar. Ser man nemlig hen til andre Lande, vil man finde, at de fleste andre Lande i Europa have et kortere Aaremaal. Saavidt jeg huffer, har Frankrig saaledes 1 Aar, i Wirtemberg har man tidligere haft 5 Aar, men jeg veed ikke, om dette er blevet forandret, i Norge har man 2 Aar og i Sverrig 1 Aar, i Holland og Belgien 4 Aar og i Preussen 2 Aar. Man vil altsaa se, at fremmede Lande gjennemgaaende have kortere Aaremaal, og det er jo Noget, som heller ikke er ukjendt i Danmark, idet det tidligere navnte Reglement af 1803 jo bestemte 3 Aar, hvilket først i 1839 blev forandret til 5 Aar. Naar man imidlertid siger, at de 15 Aar ere foreslaaede for at forhindre Chikaneri, saa tror jeg dog ikke, at dette vil blive Tilfaeldet. Fattigkommissionen oplyser, at Sjemsfendelserne i Hertugdømmerne, hvor man skulde opholde sig i 15 Aar, for at erhverve Forsørgelsesret, skete hyppigere end i Danmark. — Der er et andet Spørgsmaal, der maaske ligger lidt udenfor denne Sags Forhandling, men som dog staar i en vis Forbindelse dermed, og som ogsaa er blevet berørt ved Forslaget, nemlig Bidragene til vægte Børn. Det forekommer mig, at Lovgivningen ikke er heldig i denne Henseende, og at den her kunde trænge til Forandringer. Jeg tror saaledes, at det er berettiget, at vedkommende Fader til det vægte Barn lige saa vel som Moderen skal bidrage til Barnets Forsørgelse til dets attende Aar, det vil sige fra det fjortende Aar, rigtig nok med et aftagende Beløb, lige som jeg ogsaa tror, at det vilde være heldigt, om vi fik en Bestemmelse ind i vor Lovgivning angaaende Underholdningsbidragene af lignende Art som den, man har i Norge, og som gaar ud paa, at naar man ikke kan faae Beløbet ud af Vedkommende enten ved Atpantning eller Slikt, man da kunde lade ham aftjene Beløbet i en Lovansstalt, saaledes at han daglig aftjener en Del deraf, som da kom vedkommende ulykkelige Kvinde til Gode, naturligtvis gennem Overvørgigheden. Det er denne Tanke, jeg har haft, og det forekommer mig ogsaa, at dette Punkt staar i nær Forbindelse med nærværende Lovforslag, da man jo i § 11 har en Bestemmelse derom. Jeg skal være enig med det ærede Medlem, som mente, at det var ubehdigt at lade en Person affone Alimenterationsbidrag med simpelt Fængsel. I det Sele taget er det meget ubehdigt for vedkommende Fruentimmer at lade vedkommende Person blive straffet, vil jeg sige, paa denne Maade; hun vinder slet ikke Noget derved, og jeg tror, at mange Karle

mangen Gang undgaa at betale det Beløb, som Overvørgigheden har paalagt dem, idet de træde ind som Dagleiery og sige: Vi have ikke Noget. Hun vil vistnok heller ikke lade Vedkommende straffe uden af Had til Personen. Jeg vilde derfor ønske samtidig med dette Lovforslag at faae en Forandring med Hensyn til Underholdningsbidraget. — Med Hensyn til Forsørgelsesmaaden kan jeg henholde mig til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (N. Sørensen). Der er et andet Spørgsmaal, som man maaske mere kan betragte som en Enkeltighed; det findes under Kapitel 9: den frivillige Fattigundersøttelse. Det er § 75, sidste Stykke, hvor der staar: „Hvor det ikke allerede er sket, overtager Kommunens Kasse Udredelsen af det i Reskript af 6te November 1739 Post III., Artikel 10 ommeldte Bidrag til Helsingørs Hospital“. Jeg anser det for heldigt, om et saadant lille Beløb blev afløst fra de forskjellige Stifter. De kunne vel ikke godt afløses af Staten, da man jo veed, at Kjøbenhavn ikke svarer saadanne Bidrag; det hele Beløb er ikke saa stort, men det forekommer mig, at vi hellere burde afløse det. — Der er fremkommet en anden Tanke, saa vidt jeg huffer, fra det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds. Han beklager nemlig, at Fattigudgifterne hvilede saa ulige paa de forskjellige Kommuner, og deri er jeg ganske enig med ham, men jeg tror, at der er væsentlige Hindringer for at slaa ind paa den af ham anviste Vej: at Halvdelen skal frunderes af Amtsfattigkassen, idet han gik ud fra, at vi skulde trægte efter det Ideal, som Kommissionen ogsaa opstillede: det frivillige Fattigvæsen. Jeg er bange for, at dette vil give det et alvorligt Knef; thi i de Kommuner, som særlig have lagt Vægt paa det frivillige Fattigvæsen, vil man maaske synes, at da de skulle betale væsentlige Beløb til de andre, vilde de ikke ogsaa bruge deres Penge til at holde deres Trængende fra Fattigvæsenet. Jeg kender flere Kommuner, hvor man saa at sige ikke har noget Fattigvæsen, hvilket kommer af, at man har holdt de Trængende borte fra det offentlige Fattigvæsen. Det er saaledes Tilfaeldet med vor Kommune, hvor vi have skudt sammen, for at vore Trængende ikke skulde komme paa Fattigvæsenet, og det Samme gjælder med Hensyn til gamle og svagelige Personer; men det kunde være et stort Spørgsmaal, om det, naar f. Ex. Hjarup Kommune tillige skulde betale til vort Fattigvæsen, ikke vilde give et Knef til det frivillige Fattigvæsen. Saaledes staar det for mig, men jeg har forresten ingen forudfattet Mening